

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoPr/1/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113221207
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:5113221207.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobkyne JUDr. F. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. U., F. XXXX/XXX proti žalovaným 1/ Okresnému súdu Považská Bystrica, so sídlom Považská Bystrica, Štúrova 1/2 a 2/ Slovenskej republiky - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie úrokov z omeškania, na odvolanie žalovaného 1/ proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cpr/2/2015-129 zo dňa 03. októbra 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60,81 %. Toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ doplatenia funkčného platu v sume 391,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.2.2011 do zaplatenia, v sume 391,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16.3.2011 do zaplatenia, v sume 391,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 16.4.2011 do zaplatenia, v sume 391,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 16.5.2011 do zaplatenia, v sume 782,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 16.6.2011, v sume 391,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne od 16.7.2011 do zaplatenia, v sume 391,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50 eur ročne od 16.8.2011 do zaplatenia. Uznesením Okresného súdu Žilina /ktorý v spore pôvodne o žalobe žalobkyne konal - poznámka odvolacieho súdu/ č.k. 8Cpr/5/2013-16 zo dňa 09.10.2014 bolo konanie v časti o zaplatenie istiny 3.130,40 eur zastavené a súd pripustil zmenu žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia úrokov z omeškania a náhrady trov konania. Vec bola na námietku žalovanej 2/ k miestnej nepríslušnosti postúpená Okresnému súdu Považská Bystrica. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 17NcC/16/2015-33 zo dňa 31.03.2015 vylúčil sudcov Okresného súdu Považská Bystrica z prejednávania a rozhodovania danej veci z dôvodu zaujatosti sudcov Okresného súdu Považská Bystrica a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Partizánske. Uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cpr/2/2015-102 zo dňa 16.12.2015 súd rozhodol tak, že pripustil zmenu petitu žaloby tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní solidárne zaplatiť žalobkyňi ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 395,80 eur od 16.02.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 352,60 eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 388,23 eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 311,- eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,25 % zo sumy 565,56 eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 303,10 eur od 16.07.2011 do 09.07.2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9,50 % zo sumy 301,22 eur od 16.08.2011 do 09.07.2014 a náhradu trov konania. Vo veci rozhodol potom Okresný súd Partizánske rozsudkom č.k. 6Cpr/2/2015-104 zo dňa 16.12.2015 tak, že žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania proti žalobkyňi nepriznal. Voči tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5CoPr/3/2016-118 zo dňa

18.05.2015 Krajský súd v Trenčíne rozsudok Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cpr/2/2015-104 zo dňa 16.12.2015 potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pretože Okresný súd Partizánske pri rozhodovaní o náhrade trov konania v napadnutom rozsudku nevzal do úvahy, že konanie bolo pre späťvzatie žaloby v časti zaplataenia istiny doplatku k funkčnému platu vo výške 3.130,40 eur zastavené. Otázku náhrady trov konania v tomto spore tak súd prvej inštancie posúdil podľa § 255, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"). Uviedol, že pri určení pomeru úspechu žalobkyne v tomto konaní vychádzal zo zásady úspechu. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 03.07.2013 domáhala voči žalovaným doplataenia funkčného platu spolu v sume 3.130,40 € spolu s úrokmi z omeškania. Uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 8Cpr/5/2013-16 zo dňa 09.10.2014 súd konanie v časti o zaplataenie istiny 3.130,40 € zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby, nakoľko žalovaný Okresný súd Považská Bystrica dňa 10.07.2014 uhradil doplatok mzdy za rok 2011. V tejto časti bola žalobkyňa úspešná. Uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cpr/2/2015-102 zo dňa 16.12.2015 súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalobkyňa sa domáhala zaplataenia ročného úroku z omeškania: vo výške 9 % zo sumy 395,80 € od 16.02.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 121,02 eur, vo výške 9 % zo sumy 352,60 eur od 16.03.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 105,37 eur, vo výške 9,25 % zo sumy 388,23 eur od 16.04.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 116,20 eur, vo výške 9,25 % zo sumy 311,- eur od 16.05.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 90,72 eur, vo výške 9,25 % zo sumy 565,56 eur od 16.06.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 160,53 eur, vo výške 9,5 % zo sumy 303,10 eur od 16.07.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 85,99 eur, vo výške 9,5 % zo sumy 301,22 eur od 16.08.2011 do 09.07.2014, t.j. po vyčíslení 83,03 eur. Úrok z omeškania tak po vyčíslení predstavoval spolu sumu 762, 86 eur. Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cpr/2/2015-104 zo dňa 16.12.2015 súd žalobu zamietol. V tejto časti bola žalobkyňa neúspešná. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyne v konaní priznal náhradu trov konania vo výške 60,81 %. K takémuto percentuálnemu úspechu súd dospel nasledovným výpočtom: žalobkyňa žiadala zaplatiť 3.893,26 eur (3.130,40 eur istina + 762,86 eur úroky z omeškania), konanie v časti istiny 3.130,40 eur bolo zastavené z dôvodu späťvzatia, nakoľko žalovaný Okresný súd Považská Bystrica žalobkyne uhradil doplatok mzdy, v časti o zaplataenie úrokov z omeškania spolu vo výške 762,86 eur bola žaloba zamietnutá. Teda úspech žalobkyne bol 80,41 % (3.130,40 eur z 3.893,26 eur), úspech žalovaného bol 19,59 % (762,86 eur z 3.893,26 eur) a čistý úspech žalobkyne bol 60,81 %. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podala včas odvolanie žalovaná 2/. Podľa nej je napadnuté rozhodnutie nevykonateľné a jeho vydaním došlo k porušeniu práva žalovanej 2/ na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie síce žalobkyne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60,81 %, avšak pri tom neurčil, ktorý zo subjektov na strane žalovaného je povinný k úhrade týchto trov žalobkyne. Nemožno teda určiť, či sú to obaja žalovaní, ktorí sú povinní žalobkyne nahradiť trovy konania a ak áno v akom vzájomnom pomere, či solidárne, alebo túto povinnosť má iba jeden zo žalovaných a ktorý. Tieto otázky súd prvej inštancie nevysvetli ani v odôvodnení svojho rozhodnutia, takže je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čím bolo porušené právo žalovanej 2/ na spravodlivý súdny proces. Žalovaná 2/ ďalej namietala, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní neaplikoval aj ustanovenie § 257 CSP, ktoré stanovuje, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Práve tu taký dôvod existuje a je to otázka dôvodnosti podanej žaloby žalobkyne. Žaloba bola podaná dňa 03.07.2013, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky o nesúladnosti ustanovení zákona o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov s Ústavou Slovenskej republiky, na základe ktorých došlo k zníženiu funkčného platu žalobkyne, rozhodol nálezom až dňa 11.12.2013 a tento nález bol publikovaný v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014. V čase podania žaloby teda mala žalobkyňa svoj plat vyplatený v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi a ani jeden zo žalovaných nemal vtedy povinnosť plniť žalobkyne to, čoho sa žalobou domáhala. Uplatnenie práva žalobkyne teda nebolo účelné a z toho pohľadu by jej preto nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Okrem toho sa malo podľa žalovanej 2/ prihliadnúť pri rozhodovaní o náhrade trov konania aj na skutočnosť, že žalobkyňa je sudkyňa a teda osoba zjavne znáa práva, ktorá v takejto triviálnej veci nepotrebuje zastúpenie advokátom. Nemožno opomenúť ani to, že bol podaný vysoký počet obdobných žalôb a v týchto sporoch žalobcov, sudcov, zastupovala rovnaká advokátka. Vyplňovanie týchto obdobných žalôb bolo rutinnou záležitosťou, ktoré nevyžaduje odborné právne vzdelanie a trovy naň vynaložené preto nie sú podľa žalovaného 2/ účelné. Nakoniec žalovaná 2/ poukázala na to, že žalobkyňa vzala svoju žalobu späť preto, že žalovaný 1/ jej uhradil celý doplatok mzdy za rok 2011. Pre späťvzatie žaloby a následné zastavenie konanie je potom nutné pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať aj ustanovenie §

256 ods. 1 CSP a skúmať, kto procesne zavinil zastavenie konania a kto by tak mal hradieť jeho trovy. Z už uvedeného vyplýva, že týmto subjektom je žalovaný 1/ a nie žalovaná 2/, ktorá v samotnom spore aj namietala svoju pasívnu vecnú legitímáciu. Len žalovaný 1/ by tak mal byť zaviazaný na náhradu trov konania žalobkyňi. Z uvedených dôvodov žalovaná 2/ navrhla, aby odvolací súd buď napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby ho zmenil a vyslovil, že nikto nemá na náhradu trov konania právo.

3. Žalobkyňa ani žalovaný 1/ sa k odvolaniu žalovanej 2/ písomne nevyjadrili.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovanej 2/, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť podľa § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V predmetnom spore sa žalobkyňa svojou žalobou domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ doplatenia funkčného platu spolu s príslušným úrokom z omeškania. Uznesením Okresného súdu Žilina /ktorý v spore pôvodne o žalobe žalobkyne konal / č.k. 8Cpr/5/2013-16 zo dňa 09.10.2014 bolo konanie v časti o zaplatenie istiny funkčného platu zastavené pre späťvzatie žaloby žalobkyne v tejto časti z dôvodu, že žalovaný 1/ po podaní žaloby žalobkyňi uplatnenú pohľadávku na istine funkčného platu zaplatil. Okresný súd Partizánske /ktorému bola vec prikázaná na prejednanie a rozhodnutie tunajším krajským súdom/ rozsudkom č.k. 6Cpr/2/2015-104 zo dňa 16.12.2015 žalobu žalobkyne v zostávajúcej časti / o zaplatenie úrokov z omeškania/ zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania proti žalobkyňi nepriznal. Voči tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5CoPr/3/2016-118 zo dňa 18.05.2016 Krajský súd v Trenčíne rozsudok Okresného súdu Partizánske č.k. 6Cpr/2/2015-104 zo dňa 16.12.2015 potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pretože Okresný súd Partizánske pri rozhodovaní o náhrade trov konania v napadnutom rozsudku nevzal do úvahy, že konanie bolo pre späťvzatie žaloby v časti zaplatenia istiny doplatku k funkčnému platu vo výške 3.130,40 eur zastavené.

6. Následne súd prvej inštancie vydal vo veci napadnuté uznesenie č.k. 6Cpr/2/2015-129 zo dňa 03. októbra 2016, ktorým priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60,81 %. Odvolací súd po preskúmaní tohto rozhodnutia dospel k záveru, že ani toto rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania nie je vecne správne.

7. Je treba prisvedčiť odvolacej námietke žalovanej 2/, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, čím porušuje právo žalovanej 2/ na spravodlivý súdny proces. V predmetnom spore na strane žalovaného vystupujú dva rôzne subjekty. Ak má mať žalobkyňa podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie nárok náhradu trov konania voči protistrane, musí byť z rozhodnutia, ktorým sa jej tento nárok priznáva, zrejmé, či má tento nárok voči obom žalovaným, a potom v akom vzájomnom pomere sú títo povinní žalobkyňi náhradu trov konania zaplatiť /solidárne alebo každý v nejakej časti/, alebo má tento nárok len voči niektorému zo žalovaných, a potom voči ktorému z nich. Tieto otázky nemožno ponechať na riešenie v rozhodnutí súdneho úradníka o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, ktoré rozhodnutie v rámci dvojfázovosti rozhodovania o náhrade trov konania podľa CSP nasleduje po rozhodnutí sudcu o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP. Súdny úradník môže rozhodnúť len o výške náhrady trov konania. Rozhodnutie o tom, kto náhradu trov konania zaplatí a v prípade viacerých subjektov na strane, ktorá má náhradu trov konania platiť, v akom vzájomnom pomere to bude, je rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania a musí ho urobiť sudca v rozhodnutí podľa § 262 ods. 1 CSP. Takéto rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené, čo v danom konkrétnom spore znamená, že úspech žalobkyne v spore /aj z hľadiska procesného zavinenia na zastavení konania v tej časti sporu, kde bolo konanie pre späťvzatie žaloby zastavené/, na ktorom je založený priznaný nárok na náhradu trov konania, musí byť zdôvodnený vo vzťahu ku každému zo žalovaných subjektov osobitne.

8. Keďže z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či náhradu trov konania majú zaplatiť žalobkyňi obaja žalovaní /a potom v akom vzájomnom pomere/ alebo len jeden z nich, a z akých dôvodov, je toto rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné.

9. Čo sa týka námietok žalovanej o neúčelnosti trov konania žalobkyne, odvolací súd uvádza, že trovy konania strany sa nemôžu posudzovať ako celok, ale každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne, a to aj z hľadiska toho, či boli potrebné na účelne uplatnenie alebo ochranu práva. Účelnosť trov konania strany, ktorej je priznaný nárok na náhradu trov konania sa preto skúma až v uvedenej druhej fáze rozhodovania o náhrade trov konania, kedy súd vyčísluje sumu náhrady s ohľadom na konkrétne úkony strany v spore. Až tu môže súd vziať do úvahy, či vynaložené trovy boli príčinnej súvislosti s procesným postojom strany k predmetu konania, či ich vynaloženie sledovalo procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesnú ochranu proti takému tvrdenému nároku,

teda vziať do úvahy účelnosť trov konania. V prípade, že dospeje k závere o neúčelnosti niektorých trov konania, tieto do sumy náhrady trov konania nezahrne.

10. Na základe uvedených záverov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom súd prvej inštancie rozhodne proti ktorému zo žalovaných má žalobkyňa nárok na náhradu trov konania, v prípade, že voči oboch, tak určí aj ich vzájomný pomer v akom sa budú na náhrade trov konania žalobkyne podieľať, a svoje rozhodnutie aj riadne, v súlade so v súčasnosti platnými a účinnými ustanoveniami § 220 ods. 2 CSP, odôvodní. V novom rozhodnutí o náhrade trov konania je súd prvej inštancie povinný rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).